

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2399/2015
15.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца Б.К., С.Б., Б.Н., А.Р. и М.П., сви из Б., чији је заједнички помоћник Н.В., адвокат из Б., против туженог П.з.т. Т.С. АД Б., ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1097/2015 од 16.07.2015. године, у седници већа одржаној 15.01.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1097/2015 од 16.07.2015. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 4561/13 од 13.02.2015. године, обавезан је тужени да на име учешћа тужилаца у добити туженог за 2011. годину исплати износе са законском затезном каматом наведене у изреци пресуде, као и да им солидарно накнади трошкове парничног поступка у износу од 273.880,00 динара.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 1097/2015 од 16.07.2015. године, ставом првим изреке, преиначио првостепену пресуду тако што је као неоснован одбио тужбене захтев тужилаца, као и захтев за накнаду трошкова парничног поступка, а ставом другим изреке је одбио захтев тужилаца за накнаду трошкова поступка по жалби, као неоснован.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужиоци су благовремено преко пуномоћника изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао побијану другостепену пресуду у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку и члана 403. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде се ревизијом посебно не указује.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да су тужиоци били у радном односу код туженог до 31.10.2011. године, када им је радни однос престао на основу споразума о престанку радног односа уз остваривање права на једнократну исплату новчаних износа из Фонда за стимулисање добровољног одласка из предузећа, закљученим са туженим у октобру 2011. године. Тужени је на основу одлуке Скупштине од 20.04.2012. године донео одлуку број 118668/1 од 23.04.2012. године, којом је утврђено право на исплату по основу учешћа у добити за 2011. годину. Предвиђено је да право на исплату имају запослени који су у радном односу код туженог на дан ступања на снагу те одлуке, према остварним радним часовима у 2011. години, као и лица која су била у радном односу код туженог у 2011. години, а престао им је радни однос по основу испуњења услова за одлазак у пензију до дана доношења те одлуке, али под условом да нису остварили право на једнократну исплату по Фонду финансијских средстава за стимулисање добровољног одласка из друштва у пословној години за коју се учешће у добити исплаћује и наследници преминулог запосленог. Утврђено је да су тужиоцима исплаћене накнаде приликом добровољног одласка из предузећа, које нису биле умањене за учешће у добити за претходну годину коју су примили, те да исти нису учествовали у расподели добити за 2011. годину.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно је нижестепени суд применио материјално право када је као неоснован одбио тужбени захтев тужилаца.

Одредбом члана 14. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 и 61/05) је прописано да се уговором о раду или одлуком послодавца може утврдити учешће запосленог у добити оствареној у пословној години у складу са законом и општим актом, из чега следи да је право запосленог на учешће у добити остварној у пословној години предвиђено као могућност, а не обавеза послодавца. Право на исплату по основу учешћа у добити утврђује послодавац уговором о раду или одлуком, што је у конкретном случају и учињено. Наиме, Скупштина акционара туженог је одлуком од 20.04.2012. године одобрила расподелу добити, а у складу са њом, генерални директор туженог је донео одлуку 23.04.2012. године о исплати добити за 2011. годину запосленима, којом је предвиђено да право на исплату имају запослени који су у радном односу код туженог на дан ступања на снагу ове одлуке и пензионисана лица која су била у радном односу код туженог у 2011. години, под условом да нису остварили право на једнократну исплату новчаних износа из Фонда финансијских средстава за стимулисање добровољног одласка из предузећа, као и наследници преминулог запосленог.

Будући да је тужиоцима на основу закључених споразума о престанку радног односа, радни однос код туженог престао са даном 31.10.2011. године, то они немају право на исплату добити за 2011. годину, јер у време доношења одлуке туженог од 23.04.2012. године којом је регулисано питање исплате добити, нису више били радници туженог, при чему им је радни однос и

престао уз исплату једнократне новчане накнаде. То даље подразумева да тужиоци не спадају у круг лица на које се одлука о расподели добити односи.

У конкретном случају, не може се говорити о дискриминацији тужилаца у смислу члана 18. и 20. Закона о раду, јер се тужиоци и остали запослени који су у радном односу код туженог, не налазе у истој чињенично-правној ситуацији. Учешће запослених у добити нема карактер зараде, већ прихода од капитала, а ревизијски суд је мишљења да је генерални директор туженог имао овлашћење на утврђивање круга лица – запослених који ће учествовати у остваривању добити предузећа.

Имајући у виду да је одлука генералног директора туженог, у свему у складу са чланом 14. Закона о раду, Врховни касациони суд налази да тужиоци неосновано потражују право на учешће у добити и његову исплату.

Са наведеног одлучено је као у изреци, на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић,с.р.**